

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce F.Š., bytem, proti žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí č.j.: ze dne 21.12.2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím č.j.: ze dne 21.12.2010 žalovaná zamítla žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zák. č. 261/2001 Sb., s odůvodněním, že podle ust. § 3 odst. 2 zákona bylo třeba uplatnit nárok písemnou žádostí u příslušného orgánu nejpozději do 31.12.2002. Žádost byla uplatněna až dne 8.9.2009, po uplynutí prekluzivní lhůty a jejím uplynutím právo na poskytnutí peněžní částky zaniklo. K tomu byla žalovaná povinna přihlédnout z úřední povinnosti. Zda byly splněny podmínky nároku, ty pro nadbytečnost nezkoumala, protože zaniklé právo nelze přiznat.

Žalobou ze dne 10.1.2011 doručenou Krajskému soudu v Brně prostřednictvím žalované dne 14.2.2011 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí, neboť není pravdivé, protože si je vědom toho, že v roce 2002 žádost zasílal.

Přípisem ze dne 28.2.2011 soud vyzval žalobce, že podání žádosti o odškodnění v roce 2002 musí prokázat dokladem o odeslání žádosti žalované či potvrzením o jejím převzetí žalovanou. Na tuto výzvu soudu žalobce nereagoval.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že dne 9.9.2009 obdržela podání, v němž žalobce požádal o odškodnění z druhé světové války a uvedl, že žádost zaslal dne 2.7.2004, ale už pozdě a uváděl svědky, kteří se s ním skrývali. Následně mu žalovaná dne 16.4.2010 sdělila, že tuto žádost neneviduje a vzhledem k uplynutí prekluzivní lhůty nezbude, než žádost zamítnout. Dne 21.12.2010 vydala rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Následně bylo zjištěno v dávkovém spise, že se tam nachází žádost o odškodnění za ukrývání se v lesích v době druhé světové války, doručená žalované dne 2.7.2004, dopis z 30.7.2004, jímž žalobci žalovaná sdělovala, že nárok byl třeba uplatnit do 31.12.2002 a jeho právo na přiznání tudíž zaniklo. Podáním ze dne 5.8.2009 žalobce žádal o zaslání žádosti z roku 2002, neboť tak měl úředně ověřené podpisy svědků a odpověď na tuto žádost, kterou nemůže najít. Dopisem ze dne 4.9.2009 žalovaná žalobci sdělila, že žádost o odškodnění, ani svědecká prohlášení z roku 2002 nemá, proto nemohlo být vydáno zamítavé rozhodnutí. Ačkoliv žalobce v roce 2004 učinil podání, které lze považovat za žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., nic to nemění na tom, že před uplynutím zákonem stanovené prekluzivní lhůty – do 31.12.2002 žádná žádost ČSSZ doručena nebyla. Proto žalovaná vydala rozhodnutí o zamítnutí žádosti, aniž se zabývala uplatněným nárokem po věcné stránce.

Ve správním spise jsou založeny všechny listiny, na něž se žalovaná odvolává ve svém vyjádření a také rozhodnutí Ministerstva obrany ČR, odboru mimoresortní spolupráce, č.j. 350361/04/2004-7542 ze dne 29.10.2004 a rozhodnutí téhož ministerstva č.j. 350361/04-R/2005-7542 ze dne 27.1.2005 o rozkladu proti rozhodnutí č.j. 350361/04/2004-7542 ze dne 29.10.2004. Tento orgán ve svém rozhodnutí citoval čestná prohlášení úředně ověřená M.B. a M.D.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že žádost o odškodnění obsahující prohlášení dvou svědkyň ověřené obecním úřadem, jejíž vrácení se žalobce domáhal dne 5.8.2009 po žalované s tím, že jsou uvedeny v žádosti, kterou podal v roce 2002, u žalované nemůže být v držení žalované, protože tyto dvě svědkyně uváděl a dokládal jejich čestná prohlášení v žádosti o vydání osvědčení o účasti na národním boji za osvobození v kategorii československý politický vězeň ze dne 19.7.2004 Ministerstvu obrany ČR.

Podle ust. § 3 odst. 2 zák. č. 261/2001 Sb., bylo nutné nárok uplatnit písemnou žádostí u orgánu příslušného k vydání rozhodnutí nejpozději do 31.12.2002.

Žalobce v řízení před správním orgánem ani v řízení před soudem neprokázal, že v zákonné lhůtě žádost podal, žádosti ze dne 30.6.2004 a 8.9.2009 byly podány po uplynutí prekluzivní lhůty, o žádosti ze dne 8.9.2009 žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, které soud posoudil jako zákonné.

Žaloba žalobce je nedůvodná, soud ji proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1,2 s.ř.s., úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

pokračování

36 Ad 2/2011-27

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. února 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu